

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 328. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218342045600/facsimile.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Eksemplet er grelt – men indeholder dog elementer, som går igen i andre anmeldelser af *Valfart*.

For det første slås Silvio i hartkorn med Claussen (og Antonius). For det andet er der tale om en let, mere eller mindre yndefuld, mere eller mindre pikant kærlighedshistorie, fortalt mere eller mindre formløst (især prosaversene må holde for) – og for det tredje støder man på flere synonymmer for springfyren eller den glade gris. *Vort Land* taler om *en lüterer Letpaataa* (9.11.1896), *Jyllands-Posten* hævder, at man – da der ingen *Intrige eller Handling* er i bogen – kan begynde hvorsomhelst. Alligevel er der *en saa smittende Livsglæde, et saa frodigt Humør, en saa frisk Slaaen-bag-op, at man med eller mod sin Villie maa rives med.* (22.11.1896).

Så meget om forfatterfysiognomiet, andre er mindre grove – men det er karakteristisk, at Claussen/Silvio hele tiden fremhæves som æstet, livsnyder og flaner.

Og det har anmelderne det så svært med – hvad de jo selv er skyld i! På den ene side stikker misundelsen sit ansigt frem, på den anden side ses moralistens.

I kronologisk orden ser det således ud:

Dannebrog (5.11.1896; Otto Borchsenius?) taler om *en lystig Vise til Ære for Elskov, Vin, Sol og Sommer*, om en bog *fuld af ung Livsglæde, Erotik og Lyrik* – og ynker forfatteren, at denne må vende tilbage til *«nordiske Storme»* og *«stridene Vejr»* (. . .). *Men han kan trøste sig. Efter en Bog som «Valfart» faar man Rejsestipendium i Danmark.* Det fik han nu aldrig.

Edvard Brandes (*Politiken* 11.11.1896) fojer bogen ind i rejseromanens tradition (*Baggensen, Heine*) – for det gode – men klandrer igen forfatteren: *Undertiden er Hr. Claussens Smag ikke aldeles paalidelig. Og: Handling findes ikke, hverken Begyndelse eller Afslutning (. . .). Men som Bogen er, besidder den en egen Charme ved sin Ungdom, Ovenud-hed og lidt sehglade Springskhed.*

Nyborg Avis (17.11.1896) fremhæver, at *Kjærlighed mellem Mand og Kvinde ikke er den eneste mægtige (. . .) Lidenskab, der behersker Sindene.* Claussen er for meget æstetiker – men som sådan fin!

Berlingske Tidende (18.11.1896) finder, at *Valfart* alt i alt er *en fornøjelig, livsfrisk og i Ordets bedste Forstand ungdommelig Bog.* Igen lægges vægten på det erotisk-æstetiske: *Silvio er en fri og ubunden Fugl, der nyder Livet, som det byder sig, og ikke forsmaaer smaa erotiske Forhold, i hvilke der in-*